

Hồi 27

Kim Long Kỳ Nhân

Núi Côn Luân lúc này phủ đầy tuyết! Điều đó khiến cho bước chân đi của độc hành nhân phải chậm lại?

Không phải!

Nhìn độc hành nhân đang chậm bước trên những lối đi phủ đầy tuyết, nếu thoạt nhìn thì ai ai cũng nghĩ độc hành nhân đang bị tuyết ngập gây khó khăn! Nhưng nếu nhìn lâu hơn, kỹ hơn sẽ thấy độc hành nhân đang cố tình thả chậm bước! Không những thế, y vừa đi vừa đưa mắt nhìn đảo đảo!

Rõ ràng độc hành nhân do muốn kiểm tìm điều gì đó nên không thể đi nhanh.

Phải đi chậm y mới tìm được điều y muốn tìm!

Y tìm gì?

Không ai biết, trừ y!

Y vẫn bước đi trên tuyết trắng và vẫn kiểm tìm điều y đang tìm!

Được một lúc lâu, y có vẻ hơi hờ khi đưa mắt nhìn chăm chú vào một khối đá to lớn có hình dạng hết sức quái dị!

Khối đá đó tuy cũng bị tuyết phủ nhưng hình dạng kỳ lạ vẫn lồ lộ hiện ra!

Đó là một khối đá to thật to, có thể gọi là kỳ vĩ cũng được! Và khối đá to này thay vì có phần trên tương đối phẳng như một thạch bàn hoặc có một đỉnh tròn như thông thường ở những khối đá khác thì lại có dạng tròn khum khum như một tấm mộ đá!

Chưa hết, khối đá đang tròn khum khum như vậy, tạo hóa khéo léo tạc như thế nào không biết đã làm cho khối đá đã bị thắt lại tạo thành một cái eo! Eo này không nằm ngay phần giữa của khối đá, nó thắt lại đột ngột ở một phần và phần này nhỏ hơn bội phần nếu so với phần còn lại quá lớn!

Được nhìn hình dạng kỳ lạ của khối đá một lúc, độc hành nhân không thể không buột miệng tự nói:

- Nếu ở bên dưới khối đá này có thêm bốn cụm đá nhỏ nữa ở bốn góc, hình dạng của nó nào khác hình dáng của một thạch quy? Thần thất lại chia làm hai, cái nhỏ là đầu, phần lớn là mai, gọi là thạch quy thật chí lý. Hà... Hà...

Tự nói tự cười, sau đó độc hành nhân bắt đầu đi quanh thạch quy và tiếp tục kiểm tìm!

Độc hành nhân muốn tìm bốn cụm đá như đã nói để khẳng định đây chính là thạch quy, là tên y vừa ngẫu nhiên gọi?

Không phải!

Y đang lẩm bẩm:

- Như đại sư huynh Toàn Cơ kể lại! Ba chữ "kẻ phản bội" phải được lưu quanh đây! Tuyệt phủ như thế này, làm sao ta tìm được dấu vết cần tìm?

Ra độc hành nhân đang tìm kiếm dấu vết, nói đích xác là ba chữ "kẻ phản bội" đáng lẽ phải có ở đây!

Do nhất quyết phải tìm, độc hành nhân bắt chợt nâng cao hữu thủ như muốn dùng chưởng quét sạch mọi tuyết bám kia!

Y không phát chưởng ngay!

Y đứng thờ người và khẽ làu bàu:

- Nếu là chưởng dương cương còn đỡ đây, tuyết hoặc tan chảy hoặc bị thổi bay đi! Ngược lại, nếu là chưởng âm hàn, hà... tuyết mà gặp lạnh không những không bay đi mà còn đông cứng lại, rốt cuộc chỉ là ta tự làm khó ta! Đành phải phí sức vậy!

Y thu chưởng về và bắt đầu dùng hai tay để gạt tuyết!

"Sạt... Sạt..."

Phải dùng tay gạt từng lớp tuyết một, cử động này khiến y càng lúc càng thấm mệt và y phải rịn mồ hôi cho dù tiết trời đang lúc đông giá!

Nhưng y vẫn không nản lòng, y vẫn cào từng lớp tuyết một đang bám quanh khối đá to lớn!

Được một lúc, tay y chợt chạm vào tảng đá nằm ngay bên dưới khối đá to lớn nọ!

Y mỉm cười:

- Hóa ra bên dưới khối đá có một tảng đá nằm ở vị thế của chân rùa thật! Xem nào, đây là chân tả phía trước! Nếu có thời gian, ta tin chắc sẽ tìm đủ ba chân còn lại! Ha... ha...

Y gạt nốt chỗ tuyết mỏng còn lại để nhìn dò xét khắp bề mặt của tảng đá thay cho chân rùa:

- Không có tự dạng ở đây! Ta phải tìm ở chỗ khác vậy!

Y lại cào tuyết quanh thân rùa (chính là phần khối đá thật to)

Y cào cho đến lúc mặt đá lộ ra nhưng vẫn không tìm được tự dạng cần tìm!

Y di chuyển dần đến phía sau, vừa di chuyển vừa cào!

Vẫn không tìm thấy tự dạng cần tìm, y bắt đầu gặp phải đụn tuyết to ngay bên dưới khối đá! Vừa gạt bỏ đụn tuyết này, y vừa lăm bắm:

- Có lý nào đây sẽ là chân tả phía sau của thạch quy? Nếu là vậy, hà hà, ta có gọi khối đá này là thạch quy nào có sai!

Y tiếp tục công việc! Sau cùng y phát hiện một lúc những hai việc!

Việc thứ nhất, bên dưới đụn tuyết chính là một tảng đá chiếm vị thế thay cho chân tả phía sau của thạch quy! Nghĩa là mọi ước đoán của y đều đúng!

Việc thứ hai, tự dạng y đang tìm quả nhiên đã lộ ra!

Y nhìn trừng trừng vào hàng tự dạng nọ!

Toàn Cơ đã kể đúng, kẻ đã hạ sát phụ thân của Toàn Cơ là Tam Thủ Thư Sinh, đã ngang nhiên dùng huyết của nạn nhân để lưu lại hàng chữ "Kẻ phản bội đã chết!"

Hai chữ phản bội chỉ có thể dùng cho những ai đã từng đồng hội đồng thuyền, đồng mưu đồng kế! Nhưng sau đó, do một trong những kẻ đó đã tự ly khai hoặc có những hành vi đi ngược lại quyền lợi của cả nhóm, kẻ ly khai đó bị gán cho hai chữ phản bội!

Cụ thể ở đây, Tam Thủ Thư Sinh là kẻ phản bội! Tam Thủ Thư Sinh lẽ đương nhiên phải bị trừng trị, phải chết! Kẻ hạ thủ đã từng đồng mưu đồng kế với Tam Thủ Thư Sinh! Kẻ đó là ai?

Độc hành nhân vì muốn minh bạch cho điều đó nên mới cất công tìm đến Côn Luân xa xôi này!

Và độc hành nhân không thể không lăm bắm:

- Bị xem là kẻ phản bội, hiển nhiên Tam Thủ Thư Sinh đã ân hận vì hành vi đã gây ra cho U Minh Thần Cơ! Vì ân hận, Tam Thủ Thư Sinh đã không thực hiện trọn vẹn mưu đồ của những nhân vật đồng mưu! Sợ bị sát hại, Tam Thủ Thư Sinh đã phải chạy trốn! Nhưng chỉ chạy đến đây, Tam Thủ Thư Sinh phải đối mặt với những nhân vật kia! Và sau đó, Tam Thủ

Thư Sinh do kém thế phải bị đồng bọn hạ sát! Liệu trước khi nhắm mắt Tam Thủ Thư Sinh có nghĩ cách lưu lại tính danh của kẻ thù? Nếu có, Tam Thủ Thư Sinh phải lưu ở đâu?

Độc hành nhân bắt đầu dò tìm từ tảng đá! Chỉ cần thấy một manh mối dù nhỏ cũng đủ cho độc hành nhân khám phá toàn bộ âm mưu hạ tiện, lẫn tính danh của kẻ đã hạ sát Tam Thủ Thư Sinh!

Y tìm, tìm mãi! Sau cùng y vô tình lần dò đến phần dưới cùng của khối đá to lớn! Nói chính xác hơn, y đang kiểm tìm phần dưới bụng của thạch quy!

Y chợt phát hiện một mảnh vải nhỏ nằm tít trong sâu dưới bụng thạch quy! Điều đó khiến y lưỡng lự vì muốn chui vào đó nào phải điều dễ! Trừ phi y có thể thu nhỏ thân hình hoặc biến thành loài bò sát may ra y mới có thể chui vào tận trong!

Đang lưỡng lự, y chợt giật nảy mình khi nghe một tiếng quát cực lớn vang lên đâu đó ở phía sau:

- Người đến Quy Thạch Bàn để tìm di học của Kim Long Kỳ Nhân? Đã muộn rồi! Di học đã lọt vào tay ta rồi! Ha... Ha...

Y kinh ngạc, biến sắc, định chui ngược trở ra!

Bất ngờ, tiếng quát kia một lần nữa lại vang lên:

- Để người chết yên lòng, người là người thứ nhất được ném Kim Long Kỳ Chuông của ta! Đây này!

"Ào..."

Tiếng kinh phong ào đến thật mãnh liệt không làm độc hành nhân giật mình lo sợ bằng âm thanh giọng nói của nhân vật kia!

Y gào lên phẫn nộ:

- Là Đàm Bất Nhị? Sao Đàm Bất Nhị người có thể chiếm được di học của...

"Ầm!"

Toàn thân của độc hành nhân trước áp lực kinh hồn của Kim Long Kỳ Chuông phải chui tọt vào bụng thạch quy!

Trước kết quả này, ở bên ngoài, Đàm Bất Nhị cười lên sặc sụa:

- Ha... Ha...! Đúng là tuyệt kỹ tối thượng! Ta đã luyện được tuyệt kỹ thượng thừa! Ta sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân! Ta sẽ độc bá giang hồ! Ha... Ha...

“Vút!”

Đàm Bất Nhị vừa cười vừa đắc ý lao vọt đi!

Dưới khối đá là bụng của thạch quy, độc hành nhân rất khốn khổ với thân hình tuy đã thu nhỏ nhưng vẫn bị ép chặt suýt bẹp dí!

Y hậm hực lẩm bẫm

- Nếu ta không kịp thì triển Xúc Cốt Công, một chiêu này của Đàm Bất Nhị càng khiến ta thêm tội bất hiếu với thân phụ! Hừ! Hận diệt môn, thù song thân bị giết hại, lại thêm nữa mỗi thù một chiêu này, Đàm Bất Nhị người đáng phải chết trăm lần!

Lẩm bẫm xong, để bớt khốn khổ, y tìm cách dùng hai tay cào bới phần đất đá ở ngay dưới thân y!

Y muốn cơ thể y không bị chèn ép từ hai phía nữa!

Phần chèn ở bên trên vốn là cả một khối đá cực to, y không có năng lực nâng bổng khối đá!

Do vậy, y phải cào bới phần dưới giúp lực ép vào càng lúc càng giảm thiểu!

Được một lúc, y có thể thoải mái nằm cơ người trong hình thù chỉ bằng một đứa bé!

Sau đó, để có thể chui ra, y lại tiếp tục cào bới, tự tạo lối đi cho y!

Đang cào, tay y đụng phải một chỗ khá mềm!

Thử moi sâu hơn, y phát hiện như y vừa tìm thấy một chỗ có thể được xem là huyết khẩu!

Y thù người suy nghĩ:

“Huyết khẩu này liệu có đưa ta ra ngoài không? Hay lại dẫn ta vào lòng núi Côn Luân? Chậc...! Ta nên tiếp tục chui ra thì hơn, mò theo huyết khẩu này có khi lợi bất cập hại!”

Nghĩ thế nào làm thế ấy, y cứ thẳng đường mà cào bới chui ra!

Y đang chui đến chỗ có manh áo!

Y dừng lại, nhặt manh áo và cố nhét vào người!

Y quên y đang dùng đúng chỗ đất mềm khi này đã phát hiện!

Động tác loay hoay nhét manh áo kia vào người không ngờ làm y chọt lún sâu vào chỗ đất mềm!

Y tụt xuống!

Hốt hoảng, y đập hai chân, quơ hai tay về phía trước!

Cái đập của y đưa đến điều bất lợi!

Y bị lún xuống sâu hơn, và...

“Ào...”

Phần dưới chột nhũn ra, tạo một huyết khẩu thật sự! Và huyết khẩu sâu bao nhiêu thì y rơi xuống sâu bấy nhiêu!

“Huych!”

Nơi y rơi xuống chạm vào là một nền đá! Điều đó khiến cú rơi của y phải va mạnh và y đau đớn tột cùng!

Những điều vừa xảy ra không làm y kinh ngạc bằng việc công phu thu nhỏ của y bỗng thất tán.

Y hoang mang nhìn thân thể y lớn dần lên và y chột thức ngộ một điều! Nếu y cần vận dụng công phu thu nhỏ thì điều tối kỵ là y đừng bao giờ để xảy ra tâm trạng thất thường! Điều đó sẽ làm công phu đang vận dụng phải gián đoạn, dẫn đến cơ thể của y sẽ trở lại hình dạng ban đầu bất chấp y muốn hay không muốn!

Vẫn chưa hết những điều làm y kinh ngạc!

Sau sự việc cơ thể đổi dạng không đúng lúc, y phát hiện nơi y đang đứng không hoàn toàn là một huyết khẩu! Đoạn y vừa rơi qua là huyết khẩu, có kích cỡ khá nhỏ chỉ một đũa bé chui lọt, còn nơi y đang đứng nếu vẫn xem là huyết khẩu thì huyết khẩu này có kích thước to lớn đáng ngờ!

Huyết là nơi chôn người! Huyết khẩu là lối đi vào huyết! Vậy động huyết là nơi lưu ngụ cho kẻ sắp chết, biết chắc chắn sẽ chết và chấp nhận nơi phải chết làm nơi táng thân!

Trước mặt y, ở phần cuối huyết động quả nhiên có một bệ đá! Bệ đá này mặt ít nhiều hình thù gân giống một quan tài! Một quan tài bằng đá hay gọi là thạch quan cũng được!

Nói vắn tắt lại, y vừa vô tình lọt vào nơi an nghỉ ngàn thu của một nhân vật nào đó! Nhân vật này đã chuẩn bị sẵn một nơi thật sự yên tĩnh để táng thân và sự yên tĩnh đó chỉ vì sự xuất hiện không đúng lúc của y phá vỡ!

Y nghĩ như vậy và cảm thấy áy náy trăm bề!

Và đột nhiên như để chuộc lại lỗi lầm, y bất giác phục người xuống hành lễ trước cổ áo quan tài bằng đá nọ:

- Hậu bối vì vô tình lỡ mạo phạm đến nơi yên giấc nghìn thu! Nghìn lần xin tiền bối nếu có anh linh, lượng thứ cho hậu bối!

Y tiến hành đánh lễ!

Một... Hai...

Y không có dự tính nào trước! Y chỉ nghĩ có đánh lễ ba lần, bảy lần hoặc chín lần thì người đã chết cũng không thể biết đến để ngăn y hoặc tán thưởng y! Và y còn nghĩ y là hậu bối có đánh lễ bao nhiêu lần trước một vị tiền bối đã khuất cũng chẳng gây phương hại, hoặc làm mất thể diện của y!

"Lễ ba lần là tôn kính, bảy lần là đại tôn kính, còn chín lần, chắc... bất quá thì gọi là đại đại tôn kính, chẳng hề gì!"

Y lễ chín lễ!

"Cạch!"

Nếu y không có dõm lược hơn người, hoặc do y đã quá quen với những sự ngạc nhiên, cổ áo quan bằng đá trước mặt y bỗng kêu lên một tiếng và để lộ ra một phiến đá dẹt, có lẽ khi nhìn thấy điều đó y sẽ phải thất kinh vì ngỡ người đã chết bỗng sống lại!

Y có giật mình nhưng thất kinh thì không!

Từ khi y còn bé đến giờ, bản thân y cũng đã gặp không ít những việc lạ lùng như vậy!

Bất quá y chỉ tặc lưỡi hít hà:

"Nhân vật này nếu đã chuẩn bị tất cả trước khi nhắm mắt xuôi tay thì việc sắp đặt thêm nữa liên quan đến hậu sự, như việc đang xảy ra chẳng hạn, cũng không có gì đáng phải ngạc nhiên!"

Y bình thân tiến đến và cầm lấy phiến đá dẹt vừa lộ ra từ cổ áo quan!

Một mặt của phiến đá đương nhiên phải phẳng lỳ như lớp đá ở cổ áo quan, vì có như thế sẽ không ai nhận ra ở cổ áo quan đã được chủ nhân cẩn thận thêm một phiến đá vào!

Nhìn mặt sau, y đọc lẩm nhẩm, do ở huyệt động vốn tối và bản thân y mục mục chỉ đủ để nhận dạng từng chữ:

"Hảo đồ đệ!"

Người có phúc phận diệu kỳ và thông tuệ hơn người! Từ Ngọc Bội người tìm được bảo kiếm! Có bảo kiếm người phát hiện Long Châu! Dùng Long Châu xem qua bảo kiếm, người đến được Long Đàn để tiếp nhận kỳ thư. Và lúc này, rốt cuộc người cũng tìm được nơi ta di lưu ba chiều tuyệt học cuối cùng! Hơn nữa, người là người thành khẩn biết tôn kính! Đại lễ bái sư vừa rồi của người đủ làm ta mãn nguyện!

Tam Đại Tuyệt Chiêu này ta trân trọng giao cho người, một người thông tuệ, lễ đạo và nhất là được cao xanh đặt để chọn làm truyền nhân của ta!

Lối người vừa vào chỉ mở duy nhất được một lần! Người đã tận dụng lần duy nhất đó! Muốn quay ra, trừ khi người luyện xong Tam Đại Tuyệt Chiêu này vận dụng toàn lực để phá hủy Quy Thạch Bàn! Có như thế người mới có đủ hỏa hầu và không làm ô uế thanh danh của ta thuở sinh tiền!

Ta, Kim Long Kỳ Nhân cần bút!"

Những chữ: Ngọc Bội, Bảo Kiếm, Long Châu, Long Đàn và cuối cùng là Kỳ Thư nếu hợp với bốn chữ Kim Long Kỳ Nhân ở phần cần bút, tất cả cho y biết nơi y vừa tình cờ lọt vào quả nhiên chính là nơi Kim Long Kỳ Nhân tích diệt!

Y hiểu tất cả!

Đàm Bất Nhị vừa là kẻ dùng thủ đoạn để hèn chiếm đoạt Kim Long Ngọc Bội, vừa là kẻ mưu mô gian xảo khi tìm đến Dưỡng Tâm Viện Võ Đang phái chiếm hữu Kim Long Bảo Kiếm!

Qua diễn biến đã xảy ra ở trên kia, như Đàm Bất Nhị đã buông lời cuồng ngạo, chính họ Đàm đã dùng Kim Long Châu xem qua Kim Long Bảo Kiếm để đến được Kim Long Đàn là nơi ẩn giấu kỳ thư Kim Long!

Có lẽ họ Đàm không hề biết Kim Long Kỳ Nhân còn sắp đặt một điều kinh ngạc nữa! Vì không biết nên họ Đàm không hề tìm đến nơi này! Và như vậy, công phu Kim Long họ Đàm chiếm hữu đã mất đi phần tối hậu!

Phần tối hậu này, như điều đang xảy ra, vô hình chung lọt vào tay y, kẻ đang được Kim Long Kỳ Nhân khen là thông tuệ, lễ mạo và được trời cao đặt để!

Y cười gượng!

Y được trời cao đặt để thì có, y có cả sự lễ mạo, nhưng bảo y thông tuệ thì chưa chắc! Bởi đến giờ y chưa một lần chạm vào một trong Kim Long Ngũ Báu do Kim Long Kỳ Nhân lưu lại!

Y vì muốn tìm hiểu những âm mưu đã hãm hại U Minh Thần Cơ nên mới đến Côn Luân Sơn! Y đến được Quy Thạch Bàn nhưng lại gọi theo cách gọi của y, Thạch Quy!

Và do Đàm Bất Nhị độc ác, quật cho y một kỳ chuông Kim Long, y mới bị tống bay vào phần dưới Thạch Bàn! Y đến được nơi này hoàn toàn là tình cờ!

Điều đó có nghĩa, Kim Long Kỳ Nhân dù có sắp đặt chính chu đến đâu vẫn không thể biết ngoài một lối xuất nhập do Kỳ Nhân sắp đặt hãy còn một lối xuất nhập khác! Và để lọt vào lối xuất nhập thứ hai, có lẽ dưới gầm trời này chỉ có y là người duy nhất chui lọt do y ngẫu nhiên luyện được Xúc Cốt Công!

Và điều đó còn có một ý nghĩa khác! Y không cần luyện Tam Đại Tuyệt Chiêu vẫn có thể ly khai nơi này! Hoặc y có luyện nhưng không cần phải hao phí sức lực như căn dặn của Kỳ Nhân vẫn ung dung đi thoát!

Nghĩ đến đây, y mỉm cười thú vị!

Tại sao y cười?

Chỉ có y mới biết, không ai khác biết nếu không được giải thích!

Không vội vàng, y tuân tự thực hiện từng việc một!

Đầu tiên, sau khi xem và nhắm cho thuộc phần kinh văn để luyện Tam Đại Tuyệt Chiêu, y dùng lực xóa sạch phần kinh văn đó!

Tiếp theo, y cũng dụng lực nhưng là để khắc ghi phần tự dạng mà nội dung chỉ có y mới biết!

Thực hiện xong hai việc này, y nhẹ nhàng ghép phiến đá dẹt vào nguyên vị nó vốn có!

Sau đó, y tung người lên, bám vào huyết khẩu y đã vô tình rơi xuống!

Vừa bám vào, y vừa tận dụng tâm pháp Xúc Cốt Công!

Thân hình y dần dần thu nhỏ cho đến lúc y chui lọt huyết khẩu!

Cuối cùng, y ung dung quay lại Trung Nguyên với lòng hớn hởi vì những gì đã đạt được ở chuyến đi đến Côn Luân này!

oOo

Dù đang vội nhưng Tiểu Vy vẫn phải dừng chân!

Đứng trước một ngôi miếu đã lâu không ai tu sửa, một trang giai nhân tuyệt sắc cứ lẳng lẳng một mình!

Nụ cười của nàng ngoài cái đẹp như một nụ hoa đêm tiếu, theo nhận định của Tiểu Vy còn ẩn chứa vẻ gì đó khinh bạc lẫn tự mãn kiêu kỳ!

Tiểu Vy trầm nghĩ:

“Nàng ta cười khinh bạc như thế phải chăng muốn chế giễu hai nhân vật đang sống mái thư hùng kia? Hai nhân vật kia là ai? Tại sao họ phải giao đấu quyết liệt như vậy? Ở nơi này ngoài họ chỉ còn nữ lang kia là đệ tam nhân! Nàng là bằng hữu của ai trong hai nhân vật nọ? Phải chăng bằng hữu của nàng vì muốn che chở bảo vệ nàng khỏi sự xúc phạm của kẻ còn lại nên phải động thủ?”

Ngay khi dừng chân, chàng đã khẽ đưa mắt nhìn hai kẻ đang giao đấu chí tử nọ! Nhưng sau đó có phần do sắc đẹp mê hồn của nữ lang đang thu hút, chàng cứ mãi trân trối nhìn nàng!

Lúc này, do có nhưng suy nghĩ như vậy, chàng dù muốn dù không cũng bắt buộc phải rời mục quang khỏi nhan sắc khuynh quốc của nữ lang để đưa mắt nhìn lần lượt vào hai nhân vật nọ!

Người thứ nhất có niên kỷ ngoài đôi mươi chút ít! Gã có phong thái tiêu dao, có diện mạo tuấn tú và y phục chỉnh tề đúng bậc! Và như muốn chứng tỏ ta đây là người đỉnh đạc, đáng gọi là nam nhi đại trượng phu, gã giao đấu với đối phương bằng những chiêu hết sức hoa mỹ! Tuy vậy, những chiêu thức hoa mỹ của gã không thể nói là không lợi hại! Nếu chẳng phải thế, gã đâu thể chi trì cục diện lâu như vậy!

Người thứ hai có niên kỷ kém đối phương đôi chút, có lẽ lớn hơn Tiểu Vy một hai tuổi là cùng! Gã này tuy có đáng mặt tu mi nam tử, nhưng do y đang nổi giận phùng phùng nên kém hẳn ưu thế so với đối phương! Gã đang giận nên chiêu thức của gã như bất thành chiêu thức! Đã vậy, gã luôn bị động trước đối phương! Gã để đối phương luôn chiếm tiền cơ! Và gã cứ thuận chiều chiết chiều rất khốn khổ! Nếu gã không nhờ có tí lực hơn người, nghĩa là nhờ nội công thâm hậu hơn, có lẽ gã đã là bại tướng của đối phương từ lâu! Vì thế, gã đã giận càng thêm giận, gã càng giận thì mặt càng đỏ phùng phùng!

Nhìn họ một lúc, Tiểu Vy phải lắc đầu biểu thị không hiểu ai trong họ là bằng hữu của nữ lang tuyệt sắc kia!

Sự xuất hiện của chàng, nữ lang nọ lẽ nhiên phải nhìn thấy!

Cái lắc đầu của chàng, nữ lang cũng nhìn thấy!

Chỉ nội hai việc này là đủ cho một sự khởi đầu! Là khởi đầu cho một việc tốt hay xấu thì chưa biết! Chỉ biết nó đã bắt đầu!

- Võ công họ kém quá, có phải đó là ý của thiếu hiệp?

- Ái chà...!

Giọng nói của nữ lang nghe thật thánh thót có khác nào tiếng chuông ngân tiếng đạo đàn!

Tiểu Vy giật mình đưa mắt nhìn nữ lang!

Nàng quá đẹp khiến chàng đã nhìn là nhìn trần trời!

Và đây là việc thứ ba do chàng thực hiện sau sự xuất hiện và cái lắc đầu!

Cả ba việc này là quá thừa đem lại rắc rối cho chàng!

Gã nhỏ tuổi chọt quát:

- Kề nào dám khinh ta võ công kém? Hãy xem Cuồng Tảo Phi Vân Thủ đây!

Gã quét ngang một quyền kinh vào huyệt Khí Hải của gã cao niên hơn!

Đến lượt gã cao niên bĩu môi long mắt!

- Muốn khinh ta phải có bản lĩnh hơn ta! Hãy xem đây sẽ biết sự lợi hại của ta!

"Ào..."

Gã không tránh chiêu Cuồng Tảo Phi Vân Thủ của đối phương! Trái lại, với tư thế thật đỉnh đạc, gã khẽ xoay nửa người, giương chỉ khẽ điểm vào huyệt Lao Cung của đối phương!

Mục kích chiêu thức thập phần lợi hại này, Tiểu Vy khẽ gật đầu!

Nhưng, hoàn toàn vô tình, nữ lang nọ cười giòn giã:

- Tàn Hồn Chỉ dẫn lợi hại nhưng nếu đối phương có nội lực thâm hậu hơn, chớp nhanh vào Khí Hải huyệt trước, Tàn Hồn Chỉ kể như vô dụng. Ta nói có đúng không, thiếu hiệp?

Liếc mắt nhìn, thấy Tiểu Vy đang gật đầu như biểu thị tán thưởng nhận định tinh tế của nữ lang, gã cao niên chọt thu chiêu và nhảy lùi lại!

Không những thế gã còn hô hoán gọi gã kia:

- Họ Đào kia! Chuyện của chúng ta tạm gác lại! Chờ bản công tử xử trị gã kia, việc tái đấu để phân cao hạ sẽ tiếp diễn!

Gã nhỏ tuổi vợi tán thành:

- Cũng được! Nếu cần, ta sẽ giúp họ Lưu Nguyệt! Ta trông gã thật chướng mắt!

Thái độ của hai gã làm Tiểu Vy sững sốt!

Ngược lại, nữ lang kia lại tỏ ra vui mừng! Bằng chứng, nàng cứ cười, vẫn là nụ cười xinh đẹp như nụ hoa đàm tiếu nhưng có phần khinh mạn kiêu kỳ!

Gã cao niên khi đến gần Tiểu Vy liền vòng tay thủ lễ:

- Tại hạ Lưu Nhật Quang! Cho hỏi tôn danh quý tánh của các hạ là gì?

Đang sững sốt, chàng vợi đáp lễ:

- Tại hạ họ Nam Cung, tên Vỹ! Lưu các hạ như muốn...

Lưu Nhật Quang bất ngờ xuất kinh:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cao chiêu của các hạ! Đỡ!

"Vù..."

Chàng kinh ngạc quá đỗi, vợi hoành thân tránh chiêu:

- Các hạ sao...

Lưu Nhật Quang mắng át đi:

- Có thân thủ này, thảo nào các hạ không có thái độ mực hạ vô nhân, xem thường thiên hạ? Đỡ!

"Vù..."

Gã họ Đào cảm thấy ngứa ngáy phải quất lên như muốn phụ hoa:

- Y dám xen vào việc của bọn ta lại còn dám xem thường để lấy lòng mỹ nhân! Lưu huynh bất tất phải nhân nhượng nữa! Hãy cho y nếm mùi lợi hại nào!

Chàng tung người, nhảy lui thật xa:

- Dừng tay! Nhị vị xin chớ ngộ nhận! Tại hạ chỉ...

Lưu Nhật Quang lao vút theo:

- Súc sinh! Đánh thì đánh, không dám đánh thì quỳ xuống dập đầu tạ lỗi ta! Chớ có rườm lời! Đỡ!

"Ào..."

Họ Đào như không chịu nổi, tự ý nhập cuộc:

- Bảo y đập đầu là nhẹ cho y quá! Đào mỗ chỉ muốn hủy cặp mắt của y đi, để y đứng mỗi lần chỉ nhìn thấy nữ nhân là cứ như muốn ăn tươi nuốt sống vậy! Đỡ chiều!

"Ào..."

Thấy chuyện chẳng đâu vào đâu, Tiểu Vy cười nhạt và khẽ xoay người!

"Vút!"

Chàng không những dễ dàng tránh thoát hai chiêu công của hai gã Đào - Lưu mà còn ung dung bỏ đi như không muốn dây dưa nữa!

Hai gã chẳng biết thế nào là lợi hại, đưa mắt nhìn theo cứ oang oang thóa mạ:

- Hóa ra ngươi chỉ là hạng khiếp nhược!

- Hấn là thứ rùa đen, chỉ biết rụt cổ như rùa!

"Vút!"

Tiểu Vy thần tốc quay lại, nhìn như dán mắt vào hai gã:

- Trong nhị vị kia, kẻ nào vừa bảo tại hạ là hạng khiếp nhược?

Cách bỏ đi và tiếp đó là cách quay lại của chàng làm hai gã Đào - Lưu như nuốt mất lưỡi!

Không ai trong hai gã dám lên tiếng dù chỉ là nửa lời!

Tiểu Vy điềm nhẹ một câu:

- Tại hạ không phải là hạng khiếp nhược! Nhị vị nên ghi nhớ kỹ điều đó!

Chàng vừa dứt lời, nữ lang nọ đột nhiên lên tiếng:

- Thế nào? Hai ngươi vừa hùng hổ muốn chúng tớ bản lãnh cao minh! Sao hai ngươi bây giờ cứ như ngậm tằm vậy? Hóa ra những gì hai ngươi vừa nói với ta đều là những lời khoa trương rỗng tuếch sao?

Thoạt hiểu giữa nữ lang và hai gã tịnh không có gì liên quan và nguyên nhân khiến hai gã lao vào giao chiến chỉ là muốn chúng tớ bản lãnh trước mỹ nhân tuyệt sắc, Tiểu Vy thờ dãi và quay đi!

Lưu Nhật Quang lập tức mất cả phong thái tiêu dao đỉnh đặc khi đổ mặt quát to:

- Nếu ngươi không phải hạng khiếp nhược thì... Đỡ!

“Vù...”

Họ Đào cũng sân si:

- Cuồng đồ mặt hạng! Chỉ vì ngươi mà ta phải mang tiếng khoa trương sao? Đờ!

“Ào...”

Tiểu Vy khẽ tăng cước lực.

“Vút!”

Hai chiêu tập kích từ phía sau của hai gã lập tức rơi vào khoảng không!

Ào...! Ào...!

Hai gã thóa mạ:

- Khiếp nhược!

- Hạ lưu...

Lập tức, Tiểu Vy nghe tiếng rít thật lớn, át mất lời thóa mạ của hai gã:

- Hai ngươi mới chính là hạng khiếp nhược và hạ lưu! So với vị thiếu hiệp kia, hai ngươi làm sao sánh bằng.

Và nữ lang chợt kêu:

- Thiếu hiệp hãy chậm bước chờ ta với!

Chàng không hiểu nữ lang nọ tại sao lại gọi nên phải chậm bước!

“Vút! Vút!”

Có tiếng lao đến của những hai người, nghi đó là hai gã Đào - Lưu, chàng quay lại thật nhanh!

“Ào...”

“Ào...”

Đúng là hai gã và cả hai đều tận lực xuất kinh!

Chàng thở dài, khẽ hất tay:

- Nhị vị chưa phải đối thủ của tại hạ! Mau lui lại thì hơn!

“Ầm! Ầm!”

- Hự! Hự

Lưu Nhật Quang thất sắc, vừa lui vừa lăm bắm:

- Nam Cung Vỹ! Một chương này sẽ có ngày ta báo phục!

Họ Đào cũng thế:

- Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, Nam Cung Vỹ!

Họ đi rồi, chàng nhìn nữ lang:

- Sao cô nương cố tình khiêu khích họ? Họ đắc tội với cô nương sao?

Nàng ta bĩu môi:

- Ta là phận nữ lưu yếu đuối, nếu không khích nộ như thế, làm sao ta thoát được sự quấy rầy của họ?

Tiểu Vy nhìn nàng:

- Thân thủ của cô nương quyết không kém họ, muốn tránh không bị họ gây phiền nhiễu đâu phải là khó với cô nương?

Nàng kinh ngạc khiến đôi mắt cứ tròn xoe như đôi lục lạc càng giúp dung nhan đẹp lạ kỳ:

- Sao thiếu hiệp biết thân thủ của ta không kém họ?

Thu hết định lực để không bị sắc đẹp kia hút hồn, Tiểu Vy đáp thật chậm:

- Là phận nữ lưu, nếu không có bản lĩnh cao minh, cô nương sao dám một mình xông tẩu giang hồ? Hơn nữa...

Như cố ý tạo lúng túng cho chàng, nàng ngoẹo đầu tìm cách nhìn tận mặt chàng:

- Còn gì nữa? Sao thiếu hiệp không nói tiếp?

Tiểu Vy thoáng chần động do khoảng cách giữa chàng và giai nhân chỉ gần trong gang tấc. Chàng đáp một cách khó khăn:

- Tại hạ... ngay lúc vừa đến tại hạ đã nhìn thấy cô nương không những không khiếp sợ vì mục kích cảnh giao đấu của họ, ngược lại cô nương còn... còn...

Nàng chúm chím cười:

- Thiếu hiệp nhìn ta kỹ thế sao? Còn gì nữa?

Mọi định lực của chàng suýt phải tiêu tan nếu chàng không kịp nhớ lại nụ cười khinh mạn của nàng dành cho hai gã nọ! Chàng quay đầu nhìn lảng sang nơi khác, đáp:

- Cô nương đã cười khinh khi họ! Vả lại, chính sau đó cô nương đã đưa ra nhận định tinh tế bình phẩm công phu của họ!

Chàng quay đầu nhìn lại để buông tiếp một câu:

- Nhận định đó chỉ có ở những người có thân thủ cao minh!

Nàng nhìn sững chàng!

Hai người lập tức hình thành thế đối nhãn, đấu nhãn!

Sau đó, chính nàng là người rời mắt trước do quá lúng túng:

- Thiếu hiệp quả là người có mục lực tinh tường, Hoàng Quế Anh này xin bái phục!

Lạ kỳ, ở nàng dù kiêu kỳ khinh mạn hay đang lúng túng ngưng ngưng vẫn thể hiện một sắc đẹp có thể khiến ngư phải trầm nhận phải lạc. Hoàng Quế Anh quả là một vưu vật tuyệt mỹ của hóa công! Chẳng trách hai gã kia phải chao đảo, phải tự đánh mất bản thân để rồi phải cùng nhau giao đấu sinh tử, tất cả chỉ vì muốn lọt vào mắt xanh của mỹ nhân!

Đến lượt Tiểu Vy phải lúng túng quay mặt đi!

- Cô nương... Vậy là cô nương đã thừa nhận những gì tại hạ nói?

Nàng cười khúc khích như tiếng nhả ngọc phun châu:

- Quế Anh đã nói bái phục rồi, hỏi Quế Anh như vậy phải chăng thiếu hiệp lại muốn nghe thêm nữa lời tán dương của Quế Anh?

Không hề có bản tánh cao ngạo, câu nói của Hoàng Quế Anh vô tình giúp chàng trở lại chính chàng! Chàng hăng giọng:

- Tại hạ không hề có ý tưởng như vậy! Trái lại, tại hạ chỉ muốn minh bạch một điều, cô nương muốn tránh họ không phải khó, tại sao cô nương không tránh? Cô nương khích nộ họ là có mục đích gì?

Nàng hăng người vì thái độ bỗng thay đổi của Tiểu Vy! Sau đó nàng lộ vẻ giận dữ:

- Sao thiếu hiệp nghi Quế Anh? Họ giao đấu là việc của họ! Quế Anh không xui bẩy thì sau đó Quế Anh cũng không cần phải can ngăn!

Nàng giận trông càng xinh đẹp! Tiểu Vy thoáng hồi hận:

- Tại hạ nào có nghi ngờ gì cô nương! Chỉ có điều là tại hạ muốn nói, nhân lúc họ bận tâm giao đấu, cô nương có thể bỏ đi, hà tất phải lưu lại!

Nàng vẫn giận dữ:

- Thiếu hiệp có biết hễ Quế Anh vừa quay lưng bỏ đi bọn họ lập tức ngừng lại để tiếp tục lẳng nhẳng bám theo Quế Anh? Thiếu hiệp nói đi, Quế Anh phải xử sự như thế nào? Không lẽ phải động thủ, hạ sát cả hai? Họ nào đáng tội chết chỉ vì ngưỡng mộ Quế Anh?

Tiểu Vy động tâm:

- Cô nương nói cứ như cô nương thừa năng lực loại bỏ họ?

Nàng bĩu môi:

- Đâu phải chỉ có thiếu hiệp là có năng lực thực hiện điều đó?

Chàng kinh nghi:

- Hóa ra tại hạ đang diện kiến cao nhân mà không hay biết! Và hành động vừa rồi của tại hạ có khác nào múa rìu qua mắt trước mặt Lỗ Ban?

Chàng vội thi lễ:

- Tại hạ có việc không thể diện trì, nếu có duyên, hậu hội hữu kỳ! Cáo biệt!

Chàng vừa bỏ đi, Quế Anh kêu:

- Nam Cung Vũ!

Chàng dừng lại:

- Còn điều gì nữa, xin cô nương chỉ giáo!

Nàng bảo:

- Thiếu hiệp quay lưng như thế này, chẳng hóa ra khinh mạn Quế Anh sao?

Tiểu Vy vẫn giữ nguyên tư thế, không dám quay lại vì sợ chạm phải ánh mắt thu hồn của Quế Anh! Chàng lên tiếng với nhịp thở có phần bất ổn:

- Có gì cô nương cứ nói ngay! Đâu cần tại hạ phải quay lại?

Nàng cười như reo:

- A! Thiếu hiệp làm gì sợ Quế Anh như vậy? Không lẽ thiếu hiệp kém đờm lược đến thế sao?

Vì sĩ diện, chàng quay lại:

- Tại hạ... đâu có gì phải sợ? Tại hạ quay lại đây! Cô nương có điều gì chỉ giáo?

Quế Anh hơi nghiêng đầu nhìn chàng, dáng đứng của nàng tự dáng liễu, khiến lòng của Tiểu Vy cũng phải chùng lại:

- Nhân phẩm của thiếu hiệp khiến Quế Anh phải ngưỡng mộ! Không như hai gã kia chỉ làm Quế Anh chán ghét!

Câu nói của nàng đạt hiệu quả bất ngờ? Tiểu Vy hoàn toàn bị dao động:

- Cô nương... a... cô nương gọi tại hạ chỉ cốt ý nói lên điều đó thôi sao?

Nàng vẫn giữ dáng đứng nghiêng nghiêng làm hồn phách Tiểu Vy càng thêm nghiêng ngả:

- Hãy còn một điều nữa! Quế Anh đang lo ngại vì sẽ còn nhiều người nữa đeo đuổi và gây phiền nhiễu cho Quế Anh! Nếu thiếu hiệp không ngại xin cho Quế Anh đi cùng!

Nỗi lo sợ của nàng là chính đáng, Tiểu Vy nói với hào khí nam nhi bốc cao vạn trượng:

- Được! Một khi cô nương đã ngỏ lời, tại hạ nào dám từ nan!

- Thiếu hiệp định đi về đâu?

Câu nàng hỏi khiến Tiểu Vy bàng hoàng sực tỉnh! Và chàng không khỏi tự mắng thầm là bản thân vì kém định lực đã để nhan sắc mỹ miều kia chi phối! Và kết quả, lời chàng đã nói không có cách nào lấy lại!

Chàng đáp với tâm trạng hoang mang:

- Tại hạ có một ước hẹn! Nay đã quá hạn kỳ, tại hạ rất khẩn trương nên cần phải đi ngay.

Lời chàng nói là sự thật! Và chàng còn mong rằng khi nghe chàng nói như vậy, tự nàng đã hiểu ý và không đòi đi theo chàng nữa!

Nào ngờ, Quế Anh thân nhiên bảo:

- Khẩn trương? Được! Vậy thì đi! Quế Anh không muốn thiếu hiệp bị lỡ hẹn!

Chàng cố nén tiếng thở dài khi phải cùng Quế Anh lao đi.

- o O o -